

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 65.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392461856/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Herre Gud — er det den lille Inspektør, hvad ligger han dog her og græder for? hvad er der løs?»

Det kunde hun spørge om, Antons Moder — —

«Anton — Anton,» jamrede han.

«Ih, nej se da, er det lille Anton, han græder for,» udbød Birte bevæget og snød sin Næse. «Ak ja, det var jo så møj sørgeli' for et enli' Mennesk',» sukkede hun.

Tue skottede op til hende, og der sneg sig en ydmyg Anger ind i hans Sind; dér havde han pralet af sin Sorg og havde ophøjet sig over hende, fordi han syntes, hun allerede havde glemt Anton — som han nu så hende stå dér, bøjet under Knippet, og stirre over mod Huset med tårevåde Øjne, skammede han sig, så han helst havde boret sig ned i Skærvebunken — han så jo, hvor hun sørgede —

Og hvor ensomt måtte det ikke være for hendeovre i den lave Hytte, helt alene som hun var —

«Å Birte,» hviskede han og trak i hendes Skårter, «må jeg komme ud og besøge dig som før?»

Hun vågnede op og så ned på ham: «Herre Gud, lille Inspektør, hvad Fornøjelse kan han have af at besøge en enli', gammel Kone?»

«Jo-o,» hviskede Tue.

«Ja, Guds velsigne ham, den søde Dreng,» udbød Birte pludselig, tog ham hæftigt ind til sig og kysede ham, «for det han holdt af Anton og gjorde hans sølle Liv glad.»

Hun slap ham, halvt forskrækket over den Dristighed, hun havde tilladt sig over for «den lille Inspektør», men Tue var slet ikke krænket — som han ellers blev så let, når fremmede krammede ham — det var jo Antons Moder — —

Så travede Tue da atter sine Ture ud til Birte, sad atter på Herrehovedet og hørte Ælmene hviske, men nu ikke mere om rustningsblå Riddere og kutte-